Ἔτος 19ον — Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 17 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1905 — Ἀριθ. 832

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ. κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.—Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Χριστὸς Ἀνέστη. — Ἡ Ἀνάστασις (ὑπὸ δος Μαρίας Πινέλη).— Ἀπὸ τὸ Ἀρχαιολογικὸν Συνέδριον. — Ἡ Συναυλία τοῦ Ὠδείου — Αἱ αὐτοκράτειραι τοῦ Βυζαντίου. — Ἡ Θεοδώρα (κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ κ. Ε. Καραθεοδωρῆ). — Ὁ Ζόφος (ποίημα τοῦ λόρδου Βύρωνος). — Συνταγή.— Εἰδοποιήσεις — Ἐπιφυλλίς : Κατὰ διαταγὴν τοῦ Ἰατροῦ (ὑπὸ δος Οὐρανίας Δίπλα.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Εἶναι ὁ ὡραιότερος χαιρετισμὸς τῆς Ἀγάπης. Εἶναι τὸ σύμβολον τῆς νίκης τῆς ἰδέας. Εἶναι τὸ σύνθημα τῆς ἀδελφοποιήσεως τῶν λαῶν. Εἶναι ἡ συμφιλίωσις τοῦ Οὐρανοῦ μὲ τὴν γῆν! Μέσα εἰς τὰς δύο λέξεις του περικλείει ὄχι τὴν ἔννοιαν τῆς Ἀναστάσεως ἑνὸς θεοῦ, διότι οἱ θεοὶ δὲν ἀποθνήσκουν, ἀλλὰ τῆς ἀθανασίας τῆς ἀνθρωπότητος διὰ τῆς Ἀγάπης. Τὴν ἀποθέωσιν τοῦ ἀνθρώπου διὰ τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς δικαιοσύνης. Τὴν ἵδρυσιν ἑνὸς βασιλείου ἰσχυροῦ καὶ ὡραίου, τοῦ ὁποίου κράτος εἶναι τὸ Σύμπαν καὶ ὅριον τὸ Ἄπειρον. Εἰς τὸ βασίλειον αὐτὸ εἷς ὑπάρχει νόμος, μία δύναμις, ἓν ὅπλον, εἷς ἀρχηγός : ἡ Ἀγάπη! Ἐνώπιον αὐτῆς τὰ ὅπλα πίπτουν ἀνίσχυρα, τὰ φρούρια καταρρέουν, οἱ ἐχθροὶ ἀδελφώνονται, τὰ δόγματα καὶ αἱ αἱρέσεις λησμονοῦνται.

Τὸ βασίλειον τῆς Ἀγάπης εἶναι τὸ ἰδανικὸν πολίτευμα τῆς ἀνθρωπότητος, εἶναι ἡ φανταστικὴ θρησκεία τοῦ ὡραίου, εἶναι τὸ μεγαλεῖον τῶν ψυχῶν, αἱ ὁποῖαι ἀνέκτησαν τὴν θείαν ὑπόστασίν των.

Ὁ Ἀπόλλων, αἱ Μοῦσαι, οἱ Ὀλύμπιοι θεοί, οἱ θεοὶ τοῦ ὡραίου καὶ οἱ θεοὶ τοῦ ἰδανικοῦ, ὅλοι ζοῦν, ὅλοι γίνονται αἰώνιοι καὶ ἄφθαρτοι, ὅλοι εὑρίσκουν θρόνους καὶ τιμὰς εἰς τὸ ἰδανικὸν πολίτευμα τοῦ βασιλείου τῆς Ἀγάπης, ὅπως τὴν ἐφαντάσθη καὶ τὴν ἐνομοθέτησεν ὁ καλὸς Ἰησοῦς.

Διὰ τὸν Ἰησοῦν δὲν ὑπάρχει ἐθνισμὸς καὶ δὲν ὑπάρχουν εἴδωλα, ἀλλ' οὔτε ὑπῆρξαν ψευδεῖς θρησκεῖαι καὶ ψευδεῖς θεοί. Ὁ Ἀπόλλων εἶναι ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ φωτὸς καὶ τῆς ζωῆς, ὅπως ἡ Ἀθηνᾶ εἶναι ἡ ἐνσάρκωσις τῆς σοφίας καὶ τῆς ἀρετῆς, ὅπως ἡ Ἀφροδίτη εἶναι ἡ ἐνσάρκωσις τῆς Ἀγάπης. Ὁ Ἑλληνικὸς Ὄλυμπος ἀποσυνθέτει καὶ κατατέμνει τὴν ἰδέαν τῆς Ἀγάπης, εἰς τὰ διάφορα στοιχεῖα τῆς συνθέσεώς της, ἐνῷ ὁ Ἰησοῦς πκρουσιάζει αὐτὴν πανίσχυρον, ἀκριβῆ εἰς τὴν δύναμιν τῶν ἀπείρων τελειοτήτων, τὰς ὁποίας περικλείει εἰς τὴν σύνθεσίν της.

Δι' αὐτὸ ὁ Σωκράτης ὠνομάσθη πρόδρομος τοῦ Ἰησοῦ. Τὴν συνθετικὴν δύναμιν τοῦ Πανθέου τῶν Ὀλυμπίων αὐτὸς πρῶτος διετύπωσε καὶ τοῦ πνευματικοῦ βασιλείου τῆς ἀνθρωπότητος αὐτὸς πρῶτος ἔδωκε τὸν ὁρισμόν. Αὐτὸς ὡς καὶ ἐκεῖνος καὶ ἐδίδαξε καὶ προσέφερε τὴν ζωήν του ὑπὲρ τῆς συγκεντρωτικῆς δυνάμεως ὅλων τῶν θεῶν, ὑπὲρ τῆς ἱδρύσεως τοῦ μεγάλου κράτους τῆς ἰδέας καὶ ὑπὲρ τῆς ἐπικρατήσεως αὐτῆς. Ὁ οὐρανὸς δι' αὐτὸν ὡς καὶ δι' ἐκεῖνον ἦτο

τὸ ἰδεῶδες βασίλειον, εἰς τὸ ὁποῖον συγκεντρόνονται ὅλαι αἱ θεῖαι δυνάμεις καὶ εἰς τὴν κατάκτησιν τοῦ ὁποίου ὤφειλε νὰ στραφῇ ἡ ἀνθρωπότης.

Ἡ Ἱερουσαλὴμ καὶ αἱ Ἀθῆναι ἀδελφόνονται ἀπὸ τότε εἰς τὴν κοινὴν θρησκείαν ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἰδανικοῦ καὶ ἐὰν ὁ φιλόσοφος τῆς Ἀρχαιότητος δὲν ἔφθασεν εἰς τὸ ὕψος ἑνὸς Γολγοθᾶ καὶ δὲν ἔζησεν ὡς θεός, ὅμως ἀπέθανε καὶ αὐτὸς διδάσκων καὶ κηρύττων τὸ βασίλειον τῆς ἰδέας καὶ ρίπτων τὰ θεμέλια τοῦ οἰκοδομήματος τῆς ὡραίας καὶ μεγάλης θρησκείας τῆς Ἀγάπης, ἧς τὸν ὕμνον ἐτόνισεν ἀργότερα ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Ἀρείου Πάγου ὁ σοφώτερος τῶν Ἀποστόλων τοῦ Ἰησοῦ.

Πολλοὶ ἀπὸ τότε παρῆλθον αἰῶνες! Οἱ μάρτυρες τῆς ἰδεώδους βασιλείας τῆς Ἀγάπης ἐπολυπλασιάσθησαν, οἱ τύποι τῆς θρησκείας αὐτῆς, ἡπλώθησαν παντοῦ ὅπου ἡ σκαπάνη τοῦ πολιτισμοῦ ἤνοιξε δρόμον δι' αὐτήν. Ἀλλ' ἡ ἰδέα ἔμεινεν ἀπρόσιτος, διὰ τοὺς πολοὺς διότι ὁ Ὄλυμπος τοῦ βασιλείου τῆς Ἀγάπης εὑρίσκεται τόσον ὑψηλά, ὥστε ὀλίγοι ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ ὑψωθοῦν μέχρις αὐτῆς

Χριστὸς Ἀνέστη! Ἂς μένῃ τοὐλάχιστον ὁ χαιρετισμὸς οὗτος ὡς σύμβολον καὶ ὡς ἐλπὶς καὶ ὑπόσχεσις διὰ τὸ μέλλον. Ἂς μένῃ ὡς γέφυρα ἑνωτικὴ μὲ τὸν ἰδεώδη κόσμον, τὸν ὁποῖον ὁ Σωκράτης ὠνειρεύθη, ὁ Ἰησοῦς ἐθεμελίωσε καὶ οἱ μάρτυρες καὶ ἀπόστολοι ᾠκοδόμησαν χάριν τῶν ὀλίγων καὶ ἐκλεκτῆς γῆς.

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Ὑψηλοτέραν, μεγαλειτέραν, μεγαλοπρεπεστέραν τῆς ἑορτῆς ταύτης ὁ Χριστιανισμὸς δὲν ἔχει. Ἀνάστασις! Αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ λέξις ἤδη ἐγκλείει τὴν μεγάλην σημασίαν τοῦ θεοπρεποῦς ἔργου, τοῦ τελεσθέντος ἐν αὐτῇ. Παρῆλθεν ἡ σκιὰ τοῦ νόμου, διεσκεδάσθη τὸ σκότος, ἀνέτειλεν ἐκ τοῦ τάφου τοῦ Σωτῆρος τὸ φῶς. Ἐξηλέγχθη τῶν εἰδώλων ὁ δόλος, συνετρίβησαν, ἐτάκησαν ὡς κηρός, ἐξέλιπον ὡς καπνὸς αἱ μαῦραι μορφαί, οἱ εἰδεχθεῖς σκελετοὶ τῶν σφαλερῶν προλήψεων καὶ δεισιδαιμονιῶν. Ἡ ὕλη ὑπεχώρησε, κατήγαγε θρίαμβον ἡ πίστις ἡ ἁγία τοῦ πνεύματος. Ἀπὸ ἀνατολῶν ἐξεχύθη τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, τῆς ἀρετῆς καὶ ἐπιπνέον τῶν τεσσάρων σημείων τοῦ κόσμου ἐπέφερε τὴν διαύγειαν, τὴν γαλήνην εἰς τὸν σκοτισμένον νοῦν. Τὸν παλαιὸν ἀπεκδυσαμένη ἄνθρωπον ἡ ἀνθρωπότης τὸν νέον ἐνεδύσατο. Περίλαμπρος ἡ νίκη ἀξία τοῦ νικητοῦ. Τοῦτο ἤθελε, τοῦτο ἐπέβαλλε· τὴν ἄνωθεν γέννησιν, τὴν παλιγγενεσίαν, τὴν ἐξάγνισιν τῶν παλαιῶν ἁμαρτημάτων, τὴν πλήρωσιν τῶν κενῶν χασμάτων, τὴν ἀνύψωσιν τοῦ πνεύματος πρὸς τὴν ἀξίαν καὶ μεγαλειότητα αὐτοῦ «*Ἐὰν μή τις γεννηθῇ ἄνωθεν οὐ δύναται ἰδεῖν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Ἐὰν μή τις γεννηθῇ ἐξ ὕδατος καὶ πνεύματος οὐ δύναται εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.*»

Καὶ τὰ παλαιὰ ἁμαρτήματα ἐξηγόρασεν ὁ ἀναμάρτητος, καὶ τὰ κενὰ χάσματα ἐπλήρωσεν ἡ τελειότης Αὐτοῦ. Ὑπέδειξε τὴν πρὸς τὰ ἄνωθεν ὁδὸν ὁ θεῖός Του λόγος, ὃν πρῶτος πάντων Αὐτὸς εἰς Ἑαυτὸν κατὰ τὴν ἀνθρώπινον ὕπαρξιν ἐφήρμωσε. Καὶ τὴν ἀναγέννησιν αὐτὴν ψάλλει πρὸ τόσων αἰώνων μεγαλοφώνως ὁ προφητάναξ «*Καὶ ἀναγγελοῦσι τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ λαῷ τῷ τεχθησομένῳ, ὃν ἐποίησεν ὁ Κύριος—Μακάριοι ὧν ἀφέθησαν αἱ ἀνομίαι καὶ ὧν ἐπεκαλύφθησαν αἱ ἁμαρτίαι.—Ἀνακαινισθήσεται ὡς ἀετοῦ ἡ νεότης—Ὅτι οἰκοδομήσει Κύριος τὴν Σιών, καὶ ὀφθήσεται ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ. Ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν προσευχὴν τῶν ταπεινῶν, καὶ οὐκ ἐξουδένωσε τὴν δέησιν αὐτῶν. Γραφήτω αὕτη εἰς γενεὰν ἑτέραν καὶ λαὸς ὁ κτιζόμενος αἰνέσει τὸν Κύριον.*» Κατέρριψε τὰς πύλας τοῦ Ἅδου, ἐχάρκαξε τὴν ἄγουσαν πρὸς τὴν Ἐδέμ, πρὸς τοὺς ἀτέρμονας τῆς ἀθανασίας λειμῶνας. Ἡ πρὸς τὰ ἄνω στραφεῖσα διάνοια ἀπαλλαγεῖσα τοῦ σκότους δύναται νὰ πτερυγίσῃ πρὸς τὸν προορισμόν αὐτῆς. «*Τὸ γεγεννημένον ἐκ τῆς σαρκὸς σὰρξ ἐστί· καὶ τὸ γεγεννημένον ἐκ τοῦ πνεύματος πνεῦμα ἐστί*».

Ἑορτῶν ἑορτή, πανήγυρις πανηγύρεων, Χριστὸς ὁ σταυρωθεὶς ὁ προπαιοῦχος. Ὄχι ἐξ ἀγόνου πέτρας τὸ τερατουργούμενον τώρα, ἀλλ' ἐκ τῆς ἀκενώτου πηγῆς τῆς Ἀναστάσεως τὸ πόμα τῆς σωτηρίας. Ἐφώτισε, συνέτισε διέπλασε τὴν ψυχὴν πρὸ ταύτης· ἐν εἰσέτι ὑπόσχεται μετὰ ταύτην: τὴν ἀποστολὴν τοῦ διὰ τῶν προφητῶν λαλήσαντος Ἁγίου Πνεύματος· τὸν Παράκλητον Ἀγαθόν, ὅστις ἤθελε χορηγῇ τὸ ψυχικὸν σθένος εἰς τοὺς ἄθλους τῆς ἀρετῆς. Καὶ τὴν ἀποστολὴν καὶ ἐπαγγελίαν αὐτὴν βλέπει καὶ ψάλλει πολὺ πρὸ τῆς ἐλεύσεως Του ὁ προφήτης Ἰωήλ: «*Καὶ ἔσται ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις, λέγει Κύριος παντοκράτωρ, ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα*».

«*Καὶ ἐγὼ ἐρωτήσω τὸν πατέρα καὶ ἄλλον παράκλητον δώσει ὑμῖν, ἵνα μένῃ μεθ' ὑμῶν εἰς τὸν αἰῶνα*». Πρὸς ἔμπνευσιν τῆς ἀρετῆς θέλετε δοκιμάσει πολὺν κόπον, ἡ πάλη ἐν τῷ βίῳ εἶνε τρομερὰ πρὸς ἐργασίαν τοῦ Ἀγαθοῦ, ἀλλὰ μὴν φοβεῖσθε. Ἐγὼ δὲν σᾶς ἀφίνω ὀρφανοὺς καὶ ἀβοηθήτους· πέμπω πρὸς ὑμᾶς ἄλλον παράκλητον, ὅστις θέλει εἶσθαι παρακινέτης καὶ συναντιλήπτωρ, ὡς ἤμην ἐγώ, ἐνόσω ἔζων μεθ' ὑμῶν ἐν τῷ κόσμῳ. Σεῖς μὲ ἠκούσατε ἐπὶ μακρόν, ἐκεῖνος δὲ θέλει ἐνισχύσει καὶ διαλάμψει τὴν ἡμετέραν ψυχὴν πρὸς ἀντίληψιν τῶν ὅσων ἠκούσατε καὶ ἐφαρμογὴν καὶ διάδοσιν αὐτῶν. «*Ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ παράκλητος, ὃν ἐγὼ πέμψω ὑμῖν παρὰ τοῦ πατρός, (τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας ὁ παρὰ τοῦ πατρὸς ἐκπορεύεται) ἐκεῖνος μαρτυρήσει περὶ ἐμοῦ. Καὶ ὑμεῖς δὲ μαρτυρεῖτε, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς μετ' ἐμοῦ ἐστέ. Ταῦτα λελάλημα ὑμῖν, ἵνα μὴ σκανδαλισθῆτε*». Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον διαφόρως θέλει μαρτυρήσει περὶ τῆς Θεότητός μου, λάμπον ἐπὶ τὰς καρδίας σας καὶ θαυματουργοῦν διὰ τὸ ὄνομά μου, καὶ ὑμεῖς εἶσθε μάρτυρες τῶν λόγων μου καὶ ἔργων μου ἀπ' ἀρχῆς τοῦ κηρύγματος, καὶ μὴ σκανδαλισθῆτε, καὶ μὴ πτοηθῆτε τὴν κακίαν, τὴν θρασύτητα, τὸ κρατοῦν ἐν τῷ κόσμῳ· φέρετε τὸν θώρακα τῶν Εὐαγγελικῶν ἀρετῶν καὶ ὁ παράκλητος θέλει εἶσθε ἐπίκουρος ὑμῶν.

Ἀφετηρία νέας ζωῆς ἡ λαμπροφόρος ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως, ἀναμορφώτρια, χορηγὸς νέων ψυχικῶν δυνάμεων πρὸς τελειότητα, πρὸς ἐργασίαν τοῦ Καλοῦ καὶ Ἀγαθοῦ, ὡς Ἐκεῖνος ὁ ἐξαναστὰς ἤθελεν. Οὐδεὶς ἔψαλε ταύτην λαμπρότερον Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, καὶ μόνον τὸ χρυσοῦν ἐκείνου στόμα ἠδύνατο νὰ ἐκφέρῃ τὰς ὡραίας ἐκφράσεις,

τὰς ὁποίας ἐξέφερε πρὸς ἀναπαράστασιν τοῦ ἐξαστράπτοντος φέγγους, τῆς παρατιθεμένης πνευματικῆς πανδαισίας: Πράγματι πάντας δέχεται ὁ ἑστιάζων φιλότιμος δεσπότης, μετὰ τοῦ αὐτοῦ δικαιώματος, ὡς ὁ Ἴδιος εἶπε· καὶ τὸν πρῶτον καὶ τὸν ὑστερήσαντα τῆς ἑνδεκάτης, καὶ τὸν πλούσιον καὶ τὸν πένητα· τὸν τελευταῖον τοῦτον ἀπεκάλεσεν ἀδελφόν του πλέον ὄχι φίλον, ὡς ὠνόμασε τοὺς μαθητάς, καὶ ὑπόχρεον ἐθεώρησεν Ἑαυτὸν διὰ τὴν γενομένην πρὸς τὸν ἐλάχιστον αὐτὸν ἀδελφὸν χάριν· καὶ τὸν σοβαρὸν γέροντα καὶ τὸ εἰς ἀφασίαν βρέφος, καὶ τὴν σωφρονοῦσαν νεότητα καὶ τὴν συντριβεῖσαν καρδίαν. Πρὸς πάντας μειδιᾷ ἡ ὑπεράνω τοῦ τάφου περιϊπταμένη γαλήνιος μορφή Του, τῆς ὁποίας μὴ ὑποφέρων νὰ βλέπῃ τὸ φῶς τῆς Θεότητος ὁ Ἅδης ἐνεκρώθη.

Ὁ Θεός, ὁ λόγος, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἡ φωνὴ τοῦ Πατρός, ἡ λαλήσασα τοῖς ἀνθρώποις ἐν τῷ Υἱῷ διὰ τοῦ Υἱοῦ, ὁ Βραχίων Κυρίου, ὡς τὸν ὠνόμασεν ὁ μεγαλόφωνος Ἠσαΐας, ἡ Δύναμις τοῦ Θεοῦ, ὡς τὸν μαρτυρεῖ ὁ θεῖος Παῦλος, ὁ ἐν Ἰορδάνῃ γυμνωθείς, ὅπως λάβῃ βάπτισμα παρὰ χειρὸς δούλου, ὁ ἀπὸ τοῦ μνημείου φωνήσας τὸν νεκρὸν Λάζαρον πρό τινων ἡμερῶν, ὁ μετὰ ἀνόμων λογισθεὶς κατάδικος τῆς χθές, ὁ φωτοβόλος νικητὴς τοῦ θανάτου τῆς σήμερον. Μὴ πλανᾶσθε Ἰουδαῖοι, «*Αὐτός ἐστιν ἡ ζωὴ καὶ τὸ φῶς καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ κόσμου*».

Μόναχον **Μαρία Πινέλλη**

ΑΠΟ ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

Ἡ ἀρχαιολογία εἰς τὰ σχολεῖα καὶ τὰ φορητὰ μουσεῖα ὡς μέσον τῆς καλαισθητικῆς ἀναπτύξεως τῶν παιδιῶν, εἶναι βεβαίως μεταξὺ τῶν συζητηθέντων εἰς τὸ Ἀρχαιολογικὸν Συνέδριον τὸ θέμα, τὸ παρουσιάζον γενικώτερον ἐνδιαφέρον διὰ τοὺς ἀσχολουμένους εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν παιδιῶν Καὶ ἐπειδὴ αἱ γυναῖκες εἶναι οἱ φυσικώτεροι παιδαγωγοὶ τῆς μικρᾶς ἡλικίας θὰ ἐπεθύμουν ἡ ἠχὼ τῶν λόγων τῶν Ἄγγλων καὶ Γάλλων ρητόρων, οἱ ὁποῖοι ὡμίλησαν ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ νὰ ἔφθανε παντοῦ, ὅπου γυναικεῖαι διάνοιαι καὶ γυναικεῖαι καρδίαι ἀσχολοῦνται εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος τῶν μικρῶν.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα μάλιστα, ὅπου ἡ ἀρχαιολογία τρέχει εἰς τοὺς δρόμους καὶ ὅπου τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα εἰς τὴν ὡραιοτέραν γλῶσσαν τῆς ἁρμονίας καὶ τῶν γραμμῶν ἐκθέτουν τὴν ἱστορίαν καὶ τὰ μυστικὰ τοῦ κάλλους των εἰς κάθε κοινὸν θνητόν, κάθε μητέρα ἔχει προχειρότατα τὰ μέσα τῆς ἀναπτύξεως τοῦ αἰσθήματος τοῦ καλοῦ μετὰ τῆς συγχρόνου διδασκαλίας τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν προγονικὴν δόξαν καὶ εὔκλειαν.

Κακῶς ἐπιστεύσαμεν ἕως τώρα, ὅτι ἡ διδασκαλία τῶν ἀρχαίων συγγραφέων θὰ ἐμύει τὴν παιδικὴν ἡλικίαν εἰς τὸ κάλλος τοῦ ἀρχαίου πνεύματος. Ἡ διδασκαλία τοῦ τυπικοῦ τῆς γλώσσης καὶ ἡ ἀνατομία αὐτῆς ὄχι μόνον ἀποκλείει τὸ δυνατὸν τῆς ἐγκαίρου ἀντιλήψεως τῆς οὐσίας τοῦ ἀρχαίου κειμένου, ἀλλὰ καὶ γεννᾷ εἰς τὴν παιδικὴν ψυχὴν ἓν αἴσθημα δυσφορίας, ἂν ὄχι ἀντιπαθείας πρὸς τὴν ἀρχαιότητα. Πᾶσα ἰδέα καὶ πᾶσα γνῶσις τότε μόνον ἐννοεῖται καὶ γίνεται ἀγαπητὴ καὶ φέρει τὰ καλά της ἀποτελέσματα, ὅταν προηγουμένως ὑποπίπτει εἰς τὰς αἰσθήσεις ὑπὸ τὴν ὡραιοτέραν καὶ μᾶλλον συγκεκριμένην αὐτῆς μορφήν.

Πρὸ τῆς ἀκατανοήτου μορφῆς τῆς ἀρχαίας γλώσσης, τὸ παιδὶ ὅσον καὶ ἂν εἶναι ἔξυπνον καὶ ἐργατικὸν ὀπισθοχωρεῖ. Μέσα εἰς τὴν μικρὰν κεφαλήν του ἡ γραμματικὴ καὶ τὸ συντακτικόν, κατέλαβαν ἐξ ἐφόδου κάθε θέσιν καὶ κάθε γωνίαν καὶ ἐνεθρονίσθησαν τόσον ἐπισήμως καὶ μεγαλοπρεπῶς, ὥστε δὲν ἀφίνουν θέσιν διὰ τὴν ἰδέαν καὶ τὸ κάλλος, τὰ ὁποῖα ἡ γλῶσσα διερμηνεύει.

Ἀλλ' ἡ θέα τοῦ Παρθενῶνος, ἡ θέα ἑνὸς Ἑρμοῦ ἢ ἑνὸς Ἀπόλλωνος ὁμιλεῖ πρωτίστως εἰς τὰς αἰσθήσεις, ὁμιλεῖ εἰς τὰ μάτια, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν ἀνάγκην καμμιᾶς γραμματικῆς καὶ κανενὸς συντακτικοῦ διὰ νὰ ἀντιληφθοῦν τὴν ἁρμονίαν τῶν γραμμῶν καὶ τὴν ὡραιότητα τῶν σχημάτων. Ἀρκεῖ ἡ μητέρα ἢ ὁ διδάσκαλος νὰ ἠξεύρῃ νὰ ἑλκύσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ παιδιοῦ εἰς τὸ κάλλος αὐτό, ἀρκεῖ νὰ ἠξεύρῃ νὰ συγκρίνῃ αὐτὸ μὲ ἄλλα σχήματα ἢ γραμμὰς δυσαρμονικὰς ἢ ἀτελεῖς, ὅπως ἡ παιδικὴ ἀντίληψις ἀφυπνισθῇ ἀκόπως εἰς τὸ αἴσθημα τοῦ ὡραίου, ὅπως τὸ ἀρχαῖον κάλλος καὶ ἡ ἰδέα, ἡ ὁποία ἐνέπνεεν αὐτὸ καταστῇ ἀμέσως προσιτὴ εἰς τὴν παιδικὴν διάνοιαν.

Ἀπὸ τοῦ σημείου αὐτοῦ δύναται νὰ ἐπέμβῃ ἡ ἀρχαιολογία εἰς τὴν παιδικὴν ἀνατροφὴν καὶ νὰ ἀποτελέσῃ τὸν κυριώτερον παράγοντα αὐτῆς. Ὁ Παρθενὼν αἴφνης εἰς πόσα θέματα δὲν ἠμπορεῖ νὰ δώσῃ ἀφορμήν. Ἡ θρησκεία τῶν ἀρχαίων, ἡ ἱστορία, ἡ τέχνη, ἡ ὑπεροχὴ τοῦ πνεύματος, οἱ πόλεμοι, αἱ νίκαι, οἱ θρίαμβοι τοῦ ἀρχαίου κόσμου, ὅλα ἠμποροῦν νὰ ἔχουν ὡς ἀφετηρίαν τὸν Παρθενῶνα καὶ ὅλα ἠμποροῦν νὰ φωτισθοῦν εἰς τὴν παιδικὴν διάνοιαν μὲ τὸ φῶς τοῦ κάλλους του καὶ νὰ ἀναζήσουν εἰς τὴν παιδικὴν φαντασίαν ὑπὸ τὸ ἀκτινωτὸν τῆς ἀθανασίας του.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΤΟΥ ΩΔΕΙΟΥ

Μέσα εἰς ὅλην τὴν ἑορτὴν τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ ὡραίου κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Συνεδρίου δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ λάβῃ μέρος καὶ τὸ Ὠδεῖόν μας, ἡ ἑστία αὕτη τῆς μουσικῆς καὶ τῆς ἁρμονίας. Καὶ ἀντεπροσωπεύθη θαυμάσια διὰ τῆς δοθείσης κατὰ τὴν 31 Μαρτίου μεγάλης Συναυλίας του, ἡ ὁποία ὑπῆρξεν ὑπέρ ποτε ἐκλεκτή.

Ἤρχισε μὲ τὴν Ἄλκηστιν τοῦ Gluck, ἡ ὁποία ἐπαίχθη τελείως ἀπὸ τὴν ὀρχήστραν· κατόπιν ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Silvain ἔπαιξαν μίαν σκηνὴν ἀπὸ τὴν Ἰφιγένειαν τοῦ Ι. Μωρεᾶς, μὲ τοὺς λαξευτούς της στίχους, μὲ τὴν συνήθη καὶ γνωστὴν εἰς τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινὸν τελειότητα τῆς τέχνης των, καθὼς καὶ τὴν συγκινητικὴν σκηνὴν τοῦ Rigoletto: τὴν συνάντησιν τοῦ πατέρα μὲ τὴν κόρην. Ἡ κυρία Φεράλδη συνεκίνησε καὶ ἐνθουσίασε τὸ κοινὸν μὲ τὴν λεπτοτάτην καὶ γλυκυτάτην τέχνην τοῦ ἄσματός της. Εἰς τὸ πρῶτον μέρος δώδεκα ἀπὸ τὰς μαθητρίας τοῦ Ὠδείου μὲ συνοδείαν τεσσάρων ἁρπῶν καὶ ἓξ φλαούτων ἐτραγούδησαν τὸν πρὸς τὸν Ἀπόλλων ὕμνον, τὸν εὑρεθέντα εἰς Δελφοὺς καὶ τὴν

«Πρώτην πυθικὴν ᾠδὴν τοῦ Πινδάρου», καὶ τὰ δύο γραμμένα εἰς ἀρχαίαν μουσικήν.

Μετὰ ταῦτα ἤρχισε τὸ δεύτερον μέρος μὲ τὴν φαντασίαν τοῦ Λὶστ «Ἐπάνω εἰς τὰ ἐρείπια τῶν Ἀθηνῶν»,τὴν ὁποίαν ἐξετέλεσεν εἰς τὸ πιάνο ἡ κυρία Καλογερῆ μὲ τὴν συνοδείαν τῆς ὀρχήστρας. Τὸ πιάνο κάτω ἀπὸ τὰ μαγικὰ δάκτυλα τῆς κ. Καλογερῆ ἐλάμβανε ζωὴν καὶ δύναμιν καὶ ἐκείνη ὡς μοῦσα ἐμπνευσμένη, μέσα εἰς τὸ βασίλειόν της τῶν ἤχων, τοὺς ἀπέδιδε μὲ τόσην ζηλευτὴν τελειότητα, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ μεγάλος συνθέτης, ἂν ἠδύνατο νὰ τὴν ἀκούσῃ, θὰ ἔμενεν ἐνθουσιασμένος. Κατόπιν ὁ κ. Truffier, ὁ παλαιὸς γνώριμος τοῦ Ὠδείου μας, ἀπήγγειλε μὲ τὴν χαρακτηρίζουσαν αὐτὸν χάριν τρία ποιήματα καὶ ἡ κυρία Truffier ἐτραγούδητε μὲ φωνὴν σταθερὰν καὶ γλυκεῖαν δύο ὡραῖα ἄσματα. Τὴν ὅλην συναυλίαν ἐπεσφράγισεν ἡ μεγαλοπρεπὴς εἰσαγωγὴ τοῦ «Προμηθέως» τοῦ Beethoven ἐκτελεσθεῖσα ὑπὸ τῆς ὀρχήστρας.

Εἰς τὴν συναυλίαν αὐτὴν παρευρέθησαν πολλοὶ ἐκ τῶν ξένων Συνέδρων μετὰ τῶν κυριῶν των καὶ ἡ ἐκλεκτοτέρα μερὶς τῆς κοινωνίας μας. Εἰς τοὺς εὐγενῶς προσφερθέντας ξένους καὶ ἡμετέρους καλλιτέχνας προσεφέρθησαν ὡραῖαι ἀνθοδέσμαι ἐκ φυσικῶν ἀνθέων. Ἡ συναυλία αὐτὴ ἐσημείωσεν ἀκόμη μίαν ἀπὸ τὰς μεγάλας ἐπιτυχίας τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν.

Εἰρήνη Νικολαΐδου

ΑΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑΙ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

Ἡ Θεοδώρα.

Δὲν ὑπάρχει ἀντίθεσις μεγαλητέρα τῆς μεταξὺ τῆς ὡραίας καὶ γλυκείας Ἀθηναίδος, καὶ τῆς συζύγου τοῦ Ἰουστινιανοῦ. Ἡ κακολογία καὶ ἡ συκοφαντία δὲν ἐφείσθησαν οὔτε τῆς μιᾶς, οὔτε τῆς ἄλλης. Ἀλλ' ἐνῷ δι' ἐκείνην τὸ κακὸν ὑπῆρξε μέτριον καὶ μόλις σχεδὸν τὴν ἔθιξεν, αὐτῆς ἡ μνήμη ἐξακολουθεῖ νὰ ὑβρίζεται καὶ μέχρι σήμερον.

Ἀπὸ τὸν Gibbon, τὸν πλέον ἀμείλικτον μεταξὺ τῶν ἱστορικῶν ἕως τὸν ἐφευρετικώτερον ἐκ τῶν συγχρόνων δραματουργῶν τῆς Γαλλίας, ὅλοι οἱ κατήγοροι τῆς διασήμου αὐτοκρατείρας ἔλαβον ὡς πηγὴν τῶν κατηγοριῶν των τὸν ἱστορικὸν τῆς βασιλείας τοῦ Ἰουστινιανοῦ Προκόπιον καὶ τὰ *Ἀνέκδοτά του*, συλλογὴν διηγήσεων ἀμφιβόλων, ὅταν δὲν εἶναι ἐντελῶς ψευδεῖς καὶ συκοφαντικαί, ἔργον μίσους φοβεροῦ καὶ ἀνεξηγήτου.

Ὅταν μελετήσῃ τις ἐκ τοῦ πλησίον τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ ἀνδρὸς αὐτοῦ, μίαν ἐκ τῶν πλέον παραδόξων τῆς ἱστορίας, κρᾶμα καλοῦ καὶ κακοῦ, μεγάλων ἀρετῶν καὶ μεγάλων κακιῶν, αἱ ἀντιφάσεις εἰς ἃς περιπίπτει καὶ αὐτὸς καὶ οἱ ἀκολουθήσαντες αὐτὸν εἰς τὴν βιογραφίαν τῆς Θεοδώρας ἐξηγοῦνται, ἐὰν μάλιστα ἔχῃ τις ὑπ' ὄψιν τὰς δύο ἐντελῶς διαφόρους περιόδους τῆς ζωῆς της, τὴν πρὸ τοῦ γάμου της καὶ τὴν μετὰ τὸν γάμον. Ὅσον ἡ πρώτη ὑπῆρξεν ἄτακτος καὶ πολυκύμαντος, τόσον ἡ δευτέρα ὑπῆρξεν αὐστηρὰ καὶ ἀξιοπρεπής. Ἡ μία θὰ ἐδικαιολόγει ἴσως τὴν λύσιν τοῦ δράματος τοῦ πνευματώδους Ἀκαδημαικοῦ Σαρδοῦ, ὅστις παραδίδει τῇ διαταγῇ τοῦ Ἰουστινιανοῦ τὴν Θεοδώραν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ δημίου. Ἡ ἄλλη ἀποτελεῖ τὴν ἐξήγησιν τῶν τελευταίων λέξεων, ἃς θέτει εἰς τὸ στόμα τοῦ αὐτοκράτορος ὁ Ἕλλην σύγχρονος ποιητὴς Κλ. Ραγκαβῆς εἰς τὸ ὁμώνυμον δραματικόν του ἔργον, τὸ ὁποῖον ἐγράφη ὑπὸ ἐντελῶς διάφορον πνεῦμα ἰδεῶν καὶ τὸ ὁποῖον ἐδημοσιεύθη κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν μὲ τὴν Γαλλικὴν Θεοδώραν.

Ἡ σύζυγος τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἔχει μόλις ἐκπνεύσει, ὅταν ὁ αὐτοκράτωρ ἀναφωνεῖ: *Τὸ πᾶν ἐτελείωσε, φίλοι, τὸ θεῖον πνεῦμα, τὸ ὁποῖον διῆλθεν ὡς μετέωρον τὴν γῆν, ἐπέταξεν. Τὸ πᾶν εἴδη εἶναι σκότος καὶ ἀπελπισία* [1].

Ἐὰν ἡ Θεοδώρα ἠμπορεῖ νὰ συγκριθῇ μὲ τὴν μετανοοῦσαν Μαγδαληνήν, δὲν ὑπῆρξεν ὅμως ποτὲ ἡ ἀκόλαστος, ἡ διεφθαρμένη Μεσαλίνα, ὡς ἠθέλησαν νὰ τὴν παραστήσουν. Τοῦτο ἄλλως πιστοποιεῖ καὶ ἡ ἀπόφασις τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις κατέταξεν αὐτὴν μεταξὺ ἐκείνων, τῶν ὁποίων τιμᾷ τὴν μνήμην καὶ ὥρισεν ὡς ἡμέραν κοινῆς ἑορτῆς αὐτῆς καὶ τοῦ Ἰουστινιανοῦ τὴν 15ην Νοεμβρίου.

Καὶ δὲν εἶναι βεβαίως ὑπεύθυνος ἡ μεγάλη αὐτοκράτειρα διὰ τὴν καταγωγήν της, ἀλλ' οὔτε διὰ τὴν ζωήν, ἣν ἔζησε, πρὶν ἀνέλθῃ εἰς τὸ ὕψος τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ τίτλου, τὸν ὁποῖον ἐτίμησε μὲ τὸ πολιτικὸν πνεῦμά της, μὲ μὲ τὴν εὐφυΐαν καὶ τὴν γενναιότητά της.

Ὁ πατὴρ τῆς Θεοδώρας ὠνομάζετο Ἀκάκιος καὶ κατήγετο ἐκ Κύπρου. Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀναστασίου οὗτος ὠνομάζετο ἀρκουδάρχης, διότι εἰς αὐτὸν εἶχεν ἀνατεθῆ ἡ ἐπιμέλεια τῶν θηρίων τοῦ ἱπποδρομείου. Ὁ Ἀκάκιος ἀπέθανε, ἀφήσας τρεῖς θυγατέρας, τῶν ὁποίων ἡ μεγαλειτέρα, Κομητώ, ἦτο μόλις ἑπτὰ ἐτῶν, ἡ δευτέρα ἦτο ἡ Ἀναστασία καὶ ἡ τρίτη ἡ γεννηθεῖσα τὸ 500 ἦτο ἡ Θεοδώρα. Ἡ μητέρα των πτωχή, στερουμένη καὶ τοῦ ἄρτου ἠνκγκάσθη νὰ τὰς εἰσαγάγῃ εἰς τὸ θέατρον. Ἡ Θεοδώρα συνώδευεν εἰς αὐτὸ τὴν μεγάλην ἀδελφήν της, ἡ ὁποία ἦτο χορεύτρια. Βραδύτερον ἔλαβε καὶ αὐτὴ μέρος εἰς τὴν παντομίμαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔγεινεν ἡ εὐνοουμένη τοῦ κοινοῦ καὶ διάσημος ὄχι τόσον διὰ τὸ μιμικὸν τάλαντόν της, ὅσον διὰ τὴν θελκτικὴν καλλονήν της. Ἕνα τρελλὸν αἴσθημα τὴν ἔκαμε νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν Ἐκέβολον τῆς Τύρου, διορισθέντα διοικητὴν τῆς Ἀφρικανικῆς Πενταπόλεως.

Ἐγκαταλειφθεῖσα μετ' ὀλίγον καὶ ἀπογοητευμένη ἀπὸ τὴν σκανδαλώδη ζωήν, ἣν ἔζη, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πρωτεύουσαν, ὅπου αἴφνης μετεβλήθη τελείως, μετανοήσασα καὶ συνελθοῦσα εἰς ἑαυτήν. Ἐκατοίκησεν εἰς μίαν πτωχικὴν καλύβην καὶ ἔζη ἀπὸ τὴν ἐργασίαν της ἔντιμος καὶ μὴ παραπονουμένη διὰ τὴν ἀθλιότητα καὶ τὰς στερήσεις.

Εἰς τὸ πτωχικὸν αὐτὸ οἴκημα, τὸ ὁποῖον ἔπειτα ἡ Θεοδώρα μετέβαλεν εἰς παλάτι θαυμάσιον, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὗρισκαν ἄσυλον πεντακόσιαι νεάνιδες ἀποπλανηθεῖσαι καὶ μετανοήσασαι, ἐγνώρισε τὴν Θεοδώραν ὁ Ἰουστινιανός.

[1] Κλέων Ραγκαβῆς – Θεοδώρα, ποίημα δραματικὸν εἰς μέρη πέντε, ἐν Λειψίᾳ. 1884. σελ. 251. Ἰουστινιανός.—Τετέλεσται! Ἀνέστη τὸ θεσπέσιον, ἑταῖροι, πνεῦμα, ὅπερ ὡς μετέωρον ἐπὶ τῆς γῆς παρῆλθεν εὐεργετικόν. Τὰ πάντα ἤδη σκότος καὶ ἀπόγνωσις.

Τρελλὸς ἀπὸ ἔρωτα, ἀψηφῶν ὅλα τὰ ἐμπόδια, ἔπεισε τὸν θεῖόν του αὐτοκράτορα Ἰουστῖνον νὰ ψηφίσῃ νόμον, καθιστῶντα δυνατὸν τὸν γάμον τοῦτον. Τὴν ἐνυμφεύθη τὸ 521 καὶ μετὰ δύο ἔτη ἡ Θεοδώρα ἀνεκηρύσσετο αὐτοκράτειρα καὶ κυρία τοῦ κράτους.

Εὐθὺς μετὰ τὸν γάμον της ἡ Θεοδώρα ἀποκαλύπτει ὅλας τὰς εἰς τὴν ψυχήν της κρυμμένας ἀρετάς, αἱ ὁποῖαι τὴν ἀνέδειξαν ἀξίαν τῆς λαμπρᾶς τύχης της. Μεθ' ὅλας δὲ τὰς φρικτὰς κατὰ τῆς Θεοδώρας κατηγορίας καὶ τοῦ Προκοπίου καὶ τοῦ Γίββωνος οὔτε ὁ εἷς, οὔτε ὁ ἄλλος ἠδυνήθησαν νὰ ἀνακαλύψουν εἰς τὴν ζωήν της ὡς αὐτοκρατείρας τι ἀνάρμοστον πρὸς τὴν θέσιν της. Ἡ ψυχική της δύναμις, ἡ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐκδηλουμένη ἀφοσίωσίς της, ὁ ἰσχυρὸς χαρακτήρ της, ἡ σταθερὰ πίστις της, αἱ φρόνιμοι συμβουλαί της καὶ ἐν γένει τὰ πολλὰ προτερήματά της ἀπετέλουν μαζῆ μὲ τὸ θαυμάσιον κάλλος της καὶ μὲ τὴν χάριν τῆς λεπτοφυοῦς σωματικῆς κατασκευῆς της ἓν σύνολον τέλειον, δικαιολογοῦν τὴν μεγάλην πρὸς αὐτὴν ἀφοσίωσιν τοῦ Ἰουστινιανοῦ καὶ τὴν ἄπειρον θλῖψιν καὶ ἀπελπισίαν, ἣν ᾐσθάνθη διὰ τὸν θάνατόν της.

Ὁ Ἰουστινιανὸς δὲν παρέλειπέ ποτε νὰ καθιστᾷ κοινωνὸν τῶν πράξεών του καὶ νὰ συνδέῃ εἰς πᾶν ἔργον του τὸ ὄνομα τῆς συζύγου μὲ τὸ ἰδικόν του. Ἀλλὰ τὸ πολυτιμότερον δοκίμιον διὰ τὴν μνήμην τῆς αὐτοκρατείρας περιλαμβάνεται εἰς τὴν Ὀγδόην Διήγησιν: Ὁ αὐτοκράτωρ θέλων νὰ δώσῃ δείγματα τῆς εὐφυΐας τῆς γυνακός του καὶ τῶν σοφῶν καὶ φωτισμένων αὐτῆς συμβουλῶν, γράφει: Ταῦτα ἅπαντα καθ' ἑαυτοὺς βουλευσάμενοι, κἀνταῦθα κοινωνὸν τοῦ βουλεύματος παραλαβόντες τὴν ἐκ θεοῦ δεδομένην ἡμῖν εὐσεβεστάτην σύνοικον . . . .

Ὁ αὐτοκρατορικὸς οὗτος ἔπαινος ἦτο δίκαιος. Οὔτε τὰ κατὰ καιροὺς ἀποδιδόμενα εἰς ἑκάστην κυβέρνησιν λάθη, οὔτε αἱ πολυπληθεῖς συμφοραί, αἱ ὁποῖαι συνέβησαν εἰς τὴν αὐτοκρατορίαν τὸν VI αἰῶνα δὲν ἐμποδίζουν τὴν βασιλείαν τοῦ Ἰουστινιανοῦ νὰ εἶναι μία τῶν λαμπροτέρων βασιλειῶν τοῦ Βυζαντίου. Πόλεμοι, ὡς ὁ κατὰ τῶν Περσῶν, τῶν Βανδάλων καὶ τῶν Γότθων, κατορθώματα στρατηγῶν, ὡς ὁ Βελισσάριος καὶ ὁ Ναρσῆς, ἔργον κολοσσαῖον ὡς τοῦ Τριβονιανοῦ καὶ τῶν συνεργατῶν των, οἱ ὁποῖοι ἐπροίκισαν τὴν ἀνθρωπότητα μὲ τὴν θαυμασίαν κωδικοποίησιν τῶν ρωμαϊκῶν νόμων, τὴν ἀποτελοῦσαν μέχρι σήμερον τὴν βάσιν τῶν νομικῶν μελετῶν μας, ὁ ἀσυγκρίτου κάλλους καὶ πλούτου ναός, ὁ ἱδρυθεὶς εἰς τιμὴν τῆς θείας Σοφίας, ζωντανὸν ἀκόμη μνημεῖον τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ Ἀνθεμίου καὶ τοῦ Ἰσιδώρου, εἶναι τόσοι τίτλοι ὑπεροχῆς καὶ μεγαλείου τῆς βασιλείας τοῦ Ἰουστινιανοῦ. Κράτος, δημιουργοῦν τοιούτους ἄνδρας καὶ κατορθώνον τοιαῦτα κατορθώματα δὲν εἶναι κράτος κοινόν. Καὶ μεθ' ὅλας τὰς κατ' αὐτοῦ ἐπιρριφθείσας ὕβρεις, ἡ ἱστορία ἔκτοτε ἀπένειμε δικαιοσύνην, ἡ ὁποία κατέρριψε τὴν συκοφαντίαν κατὰ τῶν αὐτοκρατόρων, τοὺς ὁποίους ἐπὶ τέλους ὠνόμασαν δαίμονας, ἐργαζομένους εἰς ἐξαφάνισιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ὁ Προκόπιος κατὰ λέξιν λέγει: *ὅτι δὲ Ἰουστινιανὸς οὐκ ἄνθρωπος, ἀλλὰ δαίμων τις, ὥσπερ εἴρηται, ἀνθρωπόμορφος ἦν τεκμηριώσαιτο ἄντις τῷ μεγέθει σταθμώμενος, ὧν εἰς τοὺς ἀνθρώπους κακῶν ἔδρασε...., θᾶσσον γάρ τις οἶμαι, τὴν πᾶσαν ψάμμον ἐξαριθμήσειεν ἢ ὅσους βασιλεὺς οὗτος ἀνῄρηκεν. Τὴν δὲ χώραν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διαριθμούμενος, ἥνπερ ἔρημον τῶν ἐνοικούντων ξυμπέπτωκεν εἶναι μυριάδας μυριάδων φημὶ ἀπολωλυκέναι.»*

Ἀλλὰ καὶ ὁ Γίββων καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Falmrerayer ἐνόμισαν ὅτι ἠδύναντο νὰ ἀποδώσουν εἰς τὸν Ἰουστινιανὸν τὴν ἀπώλειαν ἑκατὸν χιλιάδων ἀνδρῶν τοῦ κράτους του.

Τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον ἡ Θεοδώρα ἔλαβεν εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ κράτους εἶναι σημαντικόν. Φίλη τοῦ Βελισαρίου καὶ τοῦ Ναρσῆ, προικισμένη μὲ σπανίαν εὐφυΐαν καὶ μὲ διαύγειαν πνεύματος θαυμαστήν, διετήρησε μέχρι τέλους τὴν ἐπὶ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ συζύγου της ἐπιρροήν της καὶ ὑπῆρξε πάντοτε δι'αὐτὸν ὁ πλέον ἀσφαλὴς καὶ ἀφωσιωμένος ὁδηγός.

Τὸ ποίημα τοῦ ὁποίου δημοσιεύομεν ρυθμικὴν εἰς πεζὸν λόγον μετάφρασιν νέας ἐκ Βάρνης συνεργάτιδός μας εἶναι τὸ «Σκότος», ἰδιόρρυθμον ὅλως μεταξὺ τῶν ἄλλων ἔργων τοῦ δαιμονίου ποιητοῦ Βύρωνος, καὶ ἀνεγνωρισμένον ἀριστούργημα μετὰ τὸν «Μάνφρεδ», τὸν «Κάιν» καὶ τὸν «Λάραν». Ἀντὶ πάσης ἄλλης κρίσεως μεταφέρομεν ὅ,τι ἔγραψε περὶ τοῦ ποιήματος αὐτοῦ, μόλις ἐδημοσιεύθη, ὁ διάσημος μυθιστοριογράφος Βάλτερ Σκώτ. «Εἰς τὸ ποίημα τοῦτο ὁ λόρδος Βύρων ἐγκατέλιπε τὸ σύστημα τοῦ νὰ δεικνύῃ πάντοτε εἰς τὸν ἀναγνώστην τὸν σκοπὸν πρὸς τὸν ὁποῖον τείνει, καὶ ἠρκέσθη εἰς τὸ νὰ μᾶς παρουσιάσῃ ὄγκον δυνατῶν ἰδεῶν, τῶν ὁποίων δυσκόλως τις συλλαμβάνει τὸν σύνδεσμον. Πλῆθος φοβερῶν εἰκόνων συνωθεῖται καὶ συγχέεται πρὸ ἡμῶν ὡς εἰς τὸ ὀνειρῶδες παραλήρημα ἀνθρώπου· τρομακτικαὶ χίμαιραι, εἰς ὧν τὴν ὕπαρξιν ἀδυνατεῖ ὁ νοῦς νὰ πιστεύσῃ, ζαλίζουν τὸν ἀναγνώστην καὶ συνταράττουν τὸ πνεῦμα καὶ αὐτῶν τῶν μᾶλλον συνειθισμένων εἰς τὰ ἀλλόκοτα τῆς Μούσης. Ἀληθῶς εἰπεῖν, τοιαῦτα φανταστικὰ δημιουργήματα εἶναι ἐπικίνδυνα διὰ τὴν φαντασίαν ποιητοῦ τόσον ἐξημμένου ὡς ὁ Βύρων, τοῦ ὁποίου ὁ Πήγασος ἔχει μᾶλλον ἀνάγκην χαλινοῦ ἢ πτερνιστῆρος. Ἡ σκέψις τοῦ ποιητοῦ καθίσταται ἐπὶ μᾶλλον ἀσύλληπτος, καὶ ἀφοῦ οὗτος ἤρθη ὑπεράνω τῆς κοινῆς ἀντιλήψεως, κατέληξεν εἰς τὸ νὰ μὴ ἐννοῇ οὐδ' αὐτὸς ἑαυτόν. Παρὰ τὸ πλῆθος τῶν εἰκόνων εἶναι ὡς ἂν προσεπάθει ὁ ζωγράφος νὰ μεταχειρισθῇ ὡς *καυεβὰν* ἓν σύννεφον».

Ἐν τούτοις ἡ κρίσις τοῦ Βάλτερ Σκὼτ εἶναι κάπως στενή. Δὲν ἀπαιτεῖται πολλὴ φιλοσοφία διὰ νὰ καταλάβῃ ὁ γνωρίμως ἔχων πρὸς τοιαῦτα ἔργα ἀναγνώστης ὅτι τὸ «Σκότος» τοῦ Βύρωνος δὲν ἔχει τίποτε τὸ συγκεχυμένον καὶ τίποτε τὸ ἀκατάληπτον. Εἶναι ἔντονος καὶ φρικαλέα ζωγραφιὰ τοῦ τέλους τοῦ κόσμου, ἀφοῦ ἔσβησεν ὁ ἥλιος. Ἐν τέλει σημειοῦμεν ὅτι τὸ ποίημα τοῦτο μετέφρασε γλαφυρῶς πρὸ ἐτῶν εἰς δεκαπεντασυλλάβους ἀνομοιοκαταλήκτους ὁ Κωνσταντῖνος Δόσιος.

ΖΟΦΟΣ

Ὄνειρο εἶδα· μὰ ὄνειρο δὲν ἦταν ὅλο.
Ὁ ἥλιος ἔδυσε—καὶ τ' ἄστρα
Τριγυρίζαν ἄσκοπα στ' οὐρανοῦ τὸν θόλο
Χωρὶς ἀχτῖνες. Ἡ γῆ μέσ' τ' ἄστρα
Τυφλὰ παράδερνε στὸν ἄφωτον ἀέρα.
Φανέρωσε ἡ ὥρα τὴν αὐγή, τὴν ἐχαιρέτησε·
Τὴ μέρα ὅμως δὲν τὴν ἐχαιρέτησε...
Κι' οἱ ἄνθρωποι—μέσ' στὴν τρομάρα τοῦ κακοῦ—
Λησμόνησαν τὰ πρωτινά των πάθη· καρδιὲς
σὲ μία φίλαυτο προσευχὴ ἐσμίχθηκαν—μὰ πάγωσαν.
Σὲ φλόγες γύρω ζοῦσε ὁλόκληρος ὁ κόσμος· θρόνοι
Παλάτια ἐνδόξων βασιλέων, καλύβες,
Σπίτια, ὅσοι εἶχαν τέτοια,
Πετιοῦνταν στὴν φωτιά· πόλεις καίγανε
Κι' ὁ λαὸς μαζώνετο κοπάδια
Γύρω σὲ σπίτια φλογισμένα, ἄδεια
Νὰ διοῦν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο γιὰ τελευταία πειὰ φορά.

Εὐτυχισμένοι οἱ κάτοικοι τῆς χώρας
Ποῦ ἡφαιστίων φλόγες τὴν ἐπύρωναν.
Ὅλοι μὲ μιὰ τρομαχτερὴ ἐλπίδα ζοῦσαν.
Λάμψαν τὰ δάση· μὰ σὲ κάθε λεπτὸ σβύνονταν
Κι' ἔπεφτε τὸ κατακαμμένο πειὰ δάσος· ἔξαφνα
Μὲ πάταγο μεγάλο τὰ χωριὰ γκρεμίζονταν
Κι' οἱ ἄνθρωποι, εἰς τὴν ἄνισον φόβου ματιὰ
Τῶν τελευταίων π' ἀπέθνησκαν ἀπ' τὴν φωτιὰ
Ἐφαίνοντο νὰ μ' ἦταν ἀπ' τὴ γῆ· ἕνας πλαγιαστὸς
Μὲ τὰ μάτια κλειστά, ἔκλαιε· ἄλλος καθιστὸς
Καὶ στὰ χέρια ἀκουμβῶντας—χαμογέλα
Ἄλλοι πάλι συλλογισμένοι, ὡσὰν νἄκουγαν ἔλα
Τρέχα γύρῳ στὴ φωτιά, κι' ἀπὸ φρίκη ἀπελπισμένοι
Βλέπαν ἀνήσυχοι τὸν ἥρεμο οὐρανό,
Τὸ σάβανο τῆς καταστρεπτικῆς γῆς κι' ἔπειτα
Ρίχνονταν στὴ σκόνη καὶ τὰ δόντια τρίζοντες
Κυλιοῦνταν. Χαμηλὰ στὴ γῆ, πουλιὰ
Πετοῦσαν μὲ κραυγές, τ' ἀνώφελά τους πιὰ
Φτερὰ σαλεύοντας· ὡς καὶ τὰ θηρία φεύγανε
Μ' ἀνήσυχα κοπάδια· φίδια σέρνονταν
Καὶ τριγυρνούσανε στὸ πλῆθος χωρὶς βλάβη
Καὶ σφύριζαν· μὰ κι' ὁ λαὸς τὰ σκότωνε
Σὰ χορτασμένα ποῦ ἦταν. Ὁ πόλεμος
Ξανάρχισε ποῦ εἶχε πάψει γιὰ καιρό. Παράμερα
Συλλογισμένος κάθουνταν χορτάτος ἀπ' τὸν ζόφο
Καθένας καὶ μὲ τὸ αἷμά του πλήρωνε τὸ φαγί του.
Ἀγόπες χάθηκαν· ὅλη ἡ γῆ γεμάτη
Ἀπὸ μιὰ ἰδέα μόνον ἦτο: τοῦ Θανάτου.
Θάνατος δίχως δόξα καὶ ἀναπόφευκτος. Πεῖνα
Κατάτρεχε ὅλους φοβερὴ—κι' ὅλοι ἔτσι ἐχάνουνταν.

Δὲν ἔβλεπες ὅμως μνήματα, οὔτε κόκκαλα,
Οὔτε κορμιά· σκελετὸς τὸν σκελετὸ κατάτρωγε
Καὶ τὰ σκυλιὰ κι' αὐτὰ τοὺς κυρίους των κομμάτιαζαν.
Ἕνα μόνον ἔμεινε πιστὸ κι' ἔδιωχνε
Θηρία καὶ ἀνθρώπους πεινασμένους,
Ἐνῷ τὰ πτώματα τῶν ἄλλων μαγνήτιζαν
Τὰ διψασμένα δόντια ὅλων
Μόνον αὐτὸ τροφὴ δὲν ἄγγιξε· μὲ μακρυνοὺς
Λυπητεροὺς στεναγμοὺς καὶ μὲ γρήγορες
Τραχιὲς κραυγὲς ὅλο ἄλειφε
Ἕνα χέρι, ἄλαλο στὸ χάϊδεμμα
Καὶ πέθανε ἐπὶ τέλους. Ἔτσι ἀγάλια
Ὅλους θανάτωσε ἡ πεῖνα· μόνο δυὸ πολῖτες
Μιᾶς μεγαλούπολης—ἄλλοτε ἐχθροὺς—
Ἄφησε στὴ ζωή. Κι' ἀγναντεύθηκαν αὐτοὶ
Στὰ σβυσμένα ἐρείπια τοῦ ναοῦ, ποῦ
Ἦσαν ἄχα ἄμφια πολλὰ μαζεμένα
Γιὰ μιὰ χρῆσι ἀνίερη.
Μὲ χέρια ψυχρὰ ὁλόξερα
Τρέμοντας ξέσκαφταν τὴ στάκτη κι' ἔξαφνα,
Καθὼς φυσῆξαν ἄρρωστα, πηδᾶ μιὰ φλόγα,
Μὰ κι' ἀδύνατη τόσο, ὅσο κι' οἱ στοχασμοί τους.
Ἔκαμε φῶς, γιατὶ ὅταν τὰ μάτια σηκώσαν
Κι ἕνας τὸν ἄλλο κύτταξε, καὶ μιὰ φωνὴ
Ρίξανε, καὶ τρομάζοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλον
Πέσαν νεκροί, ἀγνοῶντας ποιὸς ἦταν
Ἐκεῖνος, στὸ μέτωπό του π' ἐφάνη ἡ λέξη:
Δίψα—δηλαδὴ—ἐχθρός. Κι' ὁ κόσμος ἄδειασε.
Ὁ περίσσος αὐτὸς κόσμος, ὁ τόσο δυνατὸς
Ὄγκος ἀπόμεινε νεκρός, δίχως χλόη καὶ ζωή.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΚΑΤΑ ΔΙΑΤΑΓΗΝ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

— Ὄχι, ὄχι, ἀπεκρίθη ζωηρῶς ὁ κόμης. Ὡμιλήσατε διὰ τοὺς ἵππους τοῦ ἐξαδέλφου μου, νομίζω.

Ἡ Ἰωάννα ἔτρεξε πρὸς τὴν Μαριάνναν, ἡ ὁποία εἰσήρχετο μὲ τὸ τσάϊ, διὰ νὰ μὴ ἀντιληφθῇ ὁ σύζυγός της τὴν ἐρυθρότητα τοῦ προσώπου της, ὅταν ἤκουσε τὸ ὄνομα τοῦ κ. Solard. Διατί ὁ ἰατρὸς νὰ εἴπῃ ὅτι τὸν εἶχε συναντήσει ἐκεῖ.

— Ναί, ἔλεγα εἰς τὴν σύζυγόν σου, ἀπεκρίθη μειδιῶν ὁ ἰατρός, ὅτι ὁ νεαρός μας διπλωμάτης, ὁ ὁποῖος τῆς ἔφερε τὰ ὡραῖα ἄνθη, ἐλυπήθη τὰς γηραιάς μου κνήμας.

Ὁ κ. de Vilaras ἐδάγκασε τὰ χείλη, ὡχριῶν ἀπὸ ὀργήν. Ἡ ἀλήθεια τοῦ ἀπεκαλύπτετο ἐπὶ τέλους. ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη καὶ ἡ ἀνθοδέσμη, ἡ ὁποία τόσον ἀδεξίως τὴν ἔκρυπτε, ἦσαν ἀπὸ τὸν κ de Solard, τὸν ἐξάδελφόν του, τὸν φίλον τῆς συζύγου του ἴσως! Ἐδίστασεν ἐπ' ὀλίγον, μὴ γνωρίζων τί νὰ κάμῃ καὶ ὑπῆρξε μία στιγμὴ ὑπερτάτης ἀγωνίας διὰ τοὺς ὑποκριτὰς τῆς οἰκογενειακῆς αὐτῆς σκηνῆς. Μόνον ὁ ἰατρὸς ἦτο ἥσυχος· ἐσκέπτετο ὅτι ἦτο ἀναγκαῖος ὁ πόνος διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐγχειρήσεως, τὴν ὁποίαν ἀνελάμβανε καὶ ἐὰν ἐξήταζε τόσον πολὺ τὴν πληγὴν τὴν ὁποίαν ἤθελε νὰ θεραπεύσῃ τὸ ἔκαμνε διὰ νὰ γνωρίσῃ ὅλον της τὸ βάθος.

Ὁ κόμης ἔκαμε μερικὰ βήματα ἀνήσυχος εἰς τὴν αἴθουσαν, ἀλλ' ἡ φιλοτιμία ἐκυριάρχησε καὶ πάλιν· ἐσκέφθη ὅτι σφάλμα ἐκ μέρους τῆς συζύγου του ἦτο ἀδύνατον, ὅτι ὅλα αὐτὰ δὲν θὰ ἦσαν παρὰ ἁπλοῦν πεῖσμα, διὰ τὸ ὁποῖον τὸ καλλίτερον θὰ ἦτο νὰ μὴ ζητήσῃ οὔτε τὴν ἐξήγησιν. Διὰ νὰ ἀποφύγῃ λοιπὸν κάθε πειρασμόν, ἀπεφάσισε νὰ ἐξέλθῃ.

— Πῶς μᾶς ἀφίνεις ἀπὸ τώρα, ἀγάπητέ μου· εἶπεν ὁ ἰατρὸς κατάπληκτος ἀπὸ τὴν ἀπότομον αὐτὴν μεταβολήν.

— Ναί, θεῖε μου, σᾶς ἀφίνω, ἀπεκρίθη ὁ Ροβέρτος· ὁ λόρδος Fray ἐγκαινιάζει ἀπόψε τὸ νέον μέγαρόν του καὶ ὑπεσχέθην νὰ μὴ λείψω ἀπὸ τὴν ἑσπερίδα αὐτήν.

Ἡ ἑορτὴ τοῦ λόρδου Fray, εἶπεν ὁ ἰατρὸς, δὲν ἀρχίζει εἰς ὡρισμένην ὥραν· εἶναι δέκα εἰς ἓν τέταρτον πηγαίνεις καὶ εὑρίσκεις τοὺς φίλους σου Τώρα πάρε ὀλίγον τσάϊ, κάθησε ἐκεῖ πλησίον μας καὶ κάμε μου τὴν χάριν νὰ ἀκούσῃς τὴν μικρὰν ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν θὰ σᾶς διηγηθῶ. Θὰ σᾶς κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον, εἶμαι βέβαιος, διότι εἶναι ἱστορία ἐρωτική.

Ἡ κ. de Vilaras ἐφρικίασε, ὁ σύζυγός της ἐσκέφθη ὅτι μία τοιαύτη ἐκμυστέρευσις πολὺ ὀλίγον τὸν ἐνδιέφερε, ἀλλὰ κατὰ τύχην τὰ βλέμματά του συνήντησαν τὴν ἀνθοδέσμην καὶ ζηλότυποι ὑποψίαι ἤρχισαν πάλιν νὰ τὸν βασανίζουν.

Αὐτὸ σᾶς ἐκπλήττει βέβαια, εἶπεν ὁ ἰατρός, νὰ σᾶς διηγηθῶ ἐγὼ γέρων, ἐρωτικὴν ἱστορίαν· ἀλλά, ἀγαπητοί μου, δὲν εἶχα καὶ ἐγὼ πάντοτε λευκὰς τρίχας καὶ ρυτίδας εἰς τὸ μέτωπον. Ὑπῆρξα καὶ ἐγὼ νέος εὔθυμος, ζωηρός, εἶχα καὶ ἐγὼ ὅπως σεῖς τώρα τὸ βλέμμα ζωηρόν, γλυκύ, εἶρον. Ἔρχομαι λοιπὸν εἰς τὴν ἱστορίαν μου.

Ὁ κόμης ἔνευσεν ὅτι ἀκούει· τὸ ἐλαφρὸν πνεῦμά του εἶχε διώξει μακρὰν τὰς σκέψεις τὰς ὁποίας αἱ λέξεις «ἐρωτικὴ ἱστορία» τοῦ εἶχαν φέρει καὶ ἐσκέπτετο ὅτι οἱ φίλοι του τὸν ἐπερίμεναν καὶ ὅτι θὰ ἦτο καλλίτερα νὰ μὴν εἶχεν ἔλθει διόλου εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ἡ Ἰωάννα ἐφαίνετο ὡς νὰ προηνθάνθη, ὅτι δὲν τῆς ἦτο ἐντελῶς ξένον ὅ,τι θὰ ἔλεγεν ὁ γέρων φίλος της καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπ' αὐτοῦ, ἡτοιμάζετο νὰ μὴ χάσῃ ἀπὸ τὴν διήγησίν του οὔτε λέξιν.

Μὲ τὴν γλυκεῖαν καὶ σοβαρὰν φωνήν του, ἡ ὁποία ἦτο τόσον ἁρμονική, μὲ τὴν ἀνέκφραστον γλυκύτητα τοῦ προσώπου του ὁ ἰατρὸς ἤρχισε: Πρὸ τεσσαράκοντα ἐτῶν εἶχα περίπου τὴν ἡλικίαν τοῦ Ροβέρτου· ἡ οἰκογένειά μου ἐσκέπτετο νὰ μὲ νυμφεύσῃ καὶ μὲ παρουσίασε εἰς ὡραίαν καὶ καλὴν κόρην, τὴν ὁποίαν ἐξ ἀκοῆς μόνον γνωρίζετε, τὴν θείαν σας Μαργαρίταν, ἀδελφὴν τῆς λατρευτῆς μητρός σου, ἀγαπητέ μου ἀνιψιέ. Ἐπειδὴ εἶχα ἀποπλανηθῆ καὶ ἐγὼ εἰς κόσμους ψευδοῦς ζωῆς, διότι ἡ ἐποχή μας δὲν ἤξιζε περισσότερον ἀπὸ τὴν ἰδικήν σας, δὲν ἠμπορῶ νὰ σᾶς εἴπω πόσον συνεκινήθην, ὅταν μὲ παρουσίασαν εἰς ἐκείνην, ἡ ὁποία ἦτο προωρισμένη δι' ἐμέ.

Ἠννόησα πάραυτα τὸ κενὸν καὶ τὸν ἐξευτελισμὸν τῶν ἄλλων ἐρώτων καὶ ἔφυγα ἐρωτευμένος ἀληθινὰ μαζῆ της, καὶ μὴ σκεπτόμενος πλέον ἢ νὰ ἐπισπεύσω τὸν γάμον μας. Ἐπὶ δύο μῆνας τὸ πᾶν ἐπήγαινε κατ' εὐχήν. Ὀλίγαι ἡμέραι μόνον μᾶς ἐχώριζον ἀπὸ τὴν εὐτυχῆ τοῦ γάμου μας στιγμήν, ὅταν ἀντελήφθην μίαν ἀπρόοπτον ψυχρότητα πρὸς ἐμὲ ἐκ μέρους τῶν γονέων της. Μία ἐπιστολὴ ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς Μαργαρίτας ἦλθε νὰ μὲ διαφωτίσῃ. Ἦτο πραγματικὴ ἡ ψυχρότης, τὴν ὁποίαν εἶχα παρατηρήσει Ἦσαν πολὺ εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν κοινωνικήν μου θέσιν καὶ τὴν περιουσίαν μου — ὁ πατήρ μου μοῦ εἶχεν ἀφίσει μεγάλην περιουσίαν καὶ διάσημον εἰς τὴν ἐπιστήμην ὄνομα—ἀλλὰ ἔμαθαν τὸν ζωηρὸν χαρακτῆρά μου τὴν ὁρμητικὴν κράσιν μου, τὰς ἕξεις μου ὡς νέου, καὶ ἐφοβοῦντο μήπως δὲν γίνω καλὸς σύζυγος. Ἄφηναν λοιπὸν τὴν Μαργαρίταν νὰ ἀποφασίσῃ.

Σᾶς ὁμολογῶ ὅτι ἐφοβήθην πολὺ καὶ ὅτι κατ' ἀρχὰς τὸ θάρρος καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη μὲ ἐγκατέλειπον. Τὴν ἐπαύριον μετέβην εἰς τῆς μνηστῆς μου καὶ ἐζήτησα τὴν ἄδειαν νὰ μείνω μετ' αὐτῆς ὀλίγας στιγμὰς μόνος. Τὰς ὀλίγας ἐκείνας λέξεις τὰς ὁποίας ἀντηλλάξαμεν καὶ αἱ ὁποῖαι ἔκαμαν ὅλην τὴν εὐτυχίαν μου εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, τὰς ἐνθυμοῦμαι ὡς ἐὰν ἦτο χθές. Μὲ ἀκούετε καὶ οἱ δύο;

Ἡ Ἰωάννα ἐψιθύρισε ἓν ναὶ ἀκατάληπτον, οἱ ὀφθαλμοί της δὲν ἄφιναν τὰ χείλη τοῦ ἰατροῦ· καὶ ὁ Ροβέρτος τώρα ἐλάμβανε ἐνδιαφέρον καὶ ἀνυπομόνει νὰ ἴδῃ ποῦ ὁ ἰατρὸς θὰ κατέληγε.

— Τῆς εἶπα: «Μαργαρίτα, σὲ ἀγαπῶ ὅσον εἶναι δυνατὸν νὰ ἀγαπήσῃ ἀνθρώπινον πλάσμα· αἰσθάνομαι διὰ σὲ κάτι τι περισσότερον ἀπὸ ἔρωτα: σέβας, εὐλάβειαν· ἐπειδὴ ὁ γάμος μας δὲν θὰ γίνῃ παρὰ ἀφοῦ ἐκφράσεις τὴν θέλησίν σου, ὀφείλω νὰ σοῦ εἰπῶ ὅλην τὴν ἀλήθειαν. Δὲν θέλω νὰ σὲ κάμω ἰδικήν μου μὲ ἓν ψεῦδος, τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο ἴσως ἀργότερα ἡ αἰτία τῆς κοινῆς μας δυστυχίας. Θὰ μοῦ ἦτο εὔκολον νὰ ὑπερασπίσω τὸν ἑαυτόν μου ἀπὸ τὰς ἐναντίον μου κατηγορίας, δὲν θὰ τὸ κάμω ὅμως, διότι θέλω νὰ ἔχω τοὐλάχιστον τὴν ἀξίαν τῆς εἰλικρινείας. Μὲ γνωρίζεις πολὺ ὀλίγον, θὰ σοῦ εἰπῶ λοιπὸν εἰλικρινῶς ποῖος εἶμαι, καὶ τί εἶμαι. Αἱ νεάνιδες, αἱ ὁποῖαι ὀνειρεύεσθε ἕνα σύζυγον, εἰς τὰ χρυσᾶ ὄνειρά σας, τὸν προικίζετε μὲ ὅλα τὰ προτερήματα, μὲ ὅλας τὰς τελειότητας· ζητεῖτε ὅλαι ἓν ἰδεῶδες καὶ ὁ πρῶτος τυχὼν εὐγενὴς νέος, ὁ ὁποῖος σᾶς παρουσιάζεται σὰς φαίνεται σχεδὸν πάντοτε τὸ ἰδεῶδες ὅν τὸ ὁποῖον ὠνειρεύθητε! Ἡ νεαρὰ κόρη δὲν βλέπει τὰ ἐλαττώματα ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ, εἴτε διότι ἐκεῖνος τὰ κρύπτει, εἴτε διότι δὲν θέλει νὰ τὰ ἴδῃ· Μαργαρίτα, δὲν γνωρίζω ἂν μὲ ἀγαπᾷς, θέλω ὅμως νὰ τὸ ἐλπίσω καὶ θὰ ἐξομολογηθῶ εἰς σέ, ὅπως ἐξομολογεῖται τις εἰς τὸν Θεόν. Λοιπὸν ἀπέχω πολὺ νὰ εἶμαι τέλειος· μόνον πλησίον σου εἶμαι τοιοῦτος, ἔξω ἀπὸ τὴν οἰκογενειακὴν αὐτὴ ζωὴν δὲν εἶμαι πλέον ὁ ἴδιος. Ἐδῶ ὑπὸ τὰ ὄμματα τοῦ κόσμου ἀκούω τοὺς νόμους τῆς ἐθιμοτυπίας καὶ ὑποτάσσομαι εἰς αὐτούς· φροντίζω νὰ ἀποφεύγω καὶ τὴν ἐλαχίστην παρεκτροπὴν τὴν δυναμένην νὰ παραβλάψῃ τὴν ὑπόληψίν μου ὡς καλοανατεθραμμένου ἀνθρώπου καὶ ὡς τελείου μέλλοντος συζύγου. Εἰς τὴν ἰδικήν μου οἰκίαν γίνομαι ἄνθρωπος, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι· τὰ ἐλαττώματά μου περιμένουν εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας μου, καὶ εἶναι πολυάριθμα, δὲν θὰ σοῦ κρύψω κανένα. Παίζω μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἔχω ζωηρὸν τὸ αἴσθημα τῆς τιμῆς, τὸ παιγνίδι δὲν μὲ παρασύρει ποτὲ ἐκτὸς τῶν ὁρίων. Λατρεύω τοὺς ἵππους, τοὺς σκύλλους, τὸ κυνήγι. Ἡ καταδίωξις μιᾶς ἐλάφου ἢ ἑνὸς κάπρου ἠμπορεῖ νὰ μὲ κρατήσῃ ἐπὶ ὥρας ὁλοκλήρους μακρὰν τῆς ἑστίας. Εἶμαι ἀπὸ τοὺς τακτικοὺς θαμῶνας μιᾶς λέσχης, τῆς ὁποίας αἱ συναθροίσεις παρετείνονται ἐνίοτε πολὺ πέραν τοῦ μεσονυκτίου.

(Ἀκολουθεῖ)

Νὰ τὸ χάος· ἦταν ὁ Θάνατος. Λίμνη, ποταμὸς
Θάλασσα—ἡσύχασαν ὅλα. Τίποτε.
Δὲν ἐκινεῖτο στὴ σιωπηλὴ τοῦ βαράθρου κοιλάδα
Καράβια ἄψυχα ἐστέκονταν
Κι' ἐσάπιζαν στὴν ἀκίνητη τ' ὀνείρου ὑγράδα.
Χωρὶς πάταγο σὲ κομάτια πέφταν κατέρτια
Καὶ καθόλου τὰ κύματα δὲν ταράζαν.
Καὶ οἱ θαλασσοπλημμῦρες πεθαμένες
Καὶ ἀπὸ πρωτήτερα ἡ βασίλισσά τους ἡ Σελήνη.
Στὸν κουφὸν ἀέρα σφύριζαν φωνὲς μύριες
Χάθηκαν τὰ σύνεφα! Δὲν τὰ χρειάζοντον
Τὸ σκότος διὰ νὰ τὰ βοηθήσῃ
Τὸ σκότος τώρα σκέπαζε τὰ πάντα!

(Ἀπ' τὴ Βάρνα) **Μπάϊρον.**

ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

Τὰ πράγματα εὑρίσκοντο εἰς τὸ σημεῖον αὐτό, ὅταν ἔξαφνα ἕνα πρωὶ ἡ Σόνια ἐκτύπησε τὴν θύραν τοῦ Ἀλέκου Δήμου πολὺ ἐνωρίτερα ἀπὸ τὴν συνειθισμένην ὥραν, ὅπου τοὺς ἐπεσκέπτετο ἄλλοτε. Ὁ Ἀλέκος, ὁ ὁποῖος ἡτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἤνοιξε μόνος του καὶ ἐτρόμαξεν εὐθὺς ὡς τὴν ἀντίκρυσεν. Ἦτο ὠχρά, καταβεβλημένη καὶ ἐφαίνετο ὑποφέρουσα. Ὁ νέος ἀνήσυχος, ὑποπνευθεὶς ὅτι κάτι πολὺ δυσάρεστον συνέβαινε, δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὴν συνήθη ψυχραιμίαν, μὲ τὴν ὁποίαν ἐφέρετο πρὸς τὴν ἐξαδέλφην του εἰς τὸ σπῖτί του.

Τί τρέχει, Σόνιτσκα, ἀγάπη μου, ἠρώτησε καὶ σχεδὸν τὴν ἔθλιψεν εἰς τὸ στῆθός του.

Ἡ κυρὰ Μαριγώ, ἡ ὁποία εἶχεν ἀφήσει τὴν κουζίνα της διὰ νὰ τρέξῃ νὰ ἰδῇ ποιὸς εἶναι, εἶδε καὶ ἤκουσε τὸν κύριόν της καὶ ἀμέσως ἔτρεξεν εἰς τὸ μαγειρεῖον διὰ νὰ ἀγακοινώσῃ εἰς τὴν καμαριέραν τὴν ἀνακάλυψίν της. Ἡ Σόνια ἐν τῷ μεταξὺ ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως ἔδειξεν εἰς τὸν Sacha ἕνα τηλεγράφημα, τὸ ὁποῖον ἐκρατοῦσε ζαρωμένον εἰς τὰ χέριά της. Μόλις τὸ ἀνέγνωσεν ὁ Ἀλέκος ὠχρίασε καὶ ἔσκυψε τὸ κεφάλι, ὡς ὁ ἔνοχος, ὁ ὁποῖος εὑρίσκεται εἰς ἀντιπαράστασιν μὲ τὸ θῦμά του.

Ἡ Σόνια ἐσκέφθη ὅτι ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ φανῇ ἡ Ἑλένη ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν καὶ δι'αὐτό, ἀφοῦ ἐπῆρεν ἀπὸ τὰ παγωμένα χέρια τοῦ Sacha τὸ τηλεγράφημα, διηυθύνθη κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ γραφεῖόν του. Ἐκεῖνος τὴν ἠκολούθησε μὲ βάδισμα μηχανικὸν καὶ ὅταν εὑρέθησαν μόνοι, ὄπισθεν τῆς κλειστῆς θύρας, ἔπεσεν εἰς τὰ πόδιά της κατασυντετριμμένος, ὠχρός, καὶ μὲ φωνήν, ἡ ὁποία ἔτρεμε, τῆς εἶπε: Συγχώρησέ με διὰ τὸ μεγάλο κακόν, ὅπου σοῦ ἔκαμα.

Τὸ τηλεγράφημα ἦτο σύντομον, ἀλλὰ φοβερὸν εἰς τὸν λακωνισμόν του. Ἦτο ἀπὸ τὴν γραῖαν οἰκονόμον των, ἡ ὁποία, ὅταν ἡ Σόνια εἶχε φύγει διὰ τὰς Ἀθήνας, ἐπῆγεν εἰς τὸ Πκρίσι, διὰ νὰ κρατήσῃ συντροφιὰν εἰς τὴν μητέρα της. «Ἡ μητέρα σου ἔμαθεν ὅλα. Ἀπὸ τὴν ταραχὴν ἔπαθεν ἀποπληξίαν. Κίνδυνος. Τρέξε ἀμέσως. *Μαρία Παυλόβνα.*

Καὶ τώρα, εἶπεν ἡ Σόνια, τὴν ὁποίαν ἐφκίνετο ὡς νὰ εἶχεν ἀπολιθώσει ὁ πόνος, τώρα πρέπει νὰ μάθω ἂν ἠμπορῶ νὰ φύγω σήμερον ἀμέσως. Πρέπει ἀκόμη νὰ σοῦ ὁμιλήσω

διὰ τὸ χρηματικὸν ζήτημα, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν στιγμὴν αὐτὴν τῆς συμφορᾶς θὰ εναι τὸ μόνον μέσον, ποῦ ἠμπορεῖ νὰ σώσῃ τὴν μητέρα μου. Ξεύρεις ὅτι τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα ἐπῆρες ὅταν ἔφυγες ἦσαν τὰ τελευταῖα ποῦ ἔμεναν ἀπὸ τὴν προῖκά μου, καὶ ὅτι τὸ κτῆμα τῆς μητέρας δὲν ἐπωλήθη καὶ τὸ εἰσόδημά του δὲν φθάνει οὔτε δι' ἐνοίκιόν μας εἰς τὸ Παρίσι. Ἐγὼ διὰ νὰ ἔλθω ἐπούλησα κρυφὰ ἀπὸ τὴν μητέρα μου τὴς πέτρες τῶν σκουλαρικιῶν μου, τὴς ὁποίες ἀντεκατέστησα μὲ στράσς. Μοῦ εἶχαν δώσει τρεῖς χιλ. φράγκα, ἐνῷ ἡ ἀξία των ἦτο πέντε. Ἀπὸ τὰ χρήματα αὐτὰ μοῦ μένουν πολὺ ὀλίγα καὶ ἡ μητέρα θὰ ἔχῃ χρέη εἰς τὸ Παρίσι.

Ὅταν ἡ Σόνια ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ ἐφάνη εἰς τὸν Sacha, ὡς νὰ ἤκουσε τὸ φρου φροῦ φορέματος παρὰ τὴν θύραν τοῦ σαλονιοῦ. Ἀλλὰ τόσον ἦτο συντετριμμένος ἀπὸ ὅ,τι ἤκουεν, ὥστε δὲν εἶχε κἂν τὴν δύναμιν νὰ σκεφθῇ ὅτι ὤφειλε νὰ προφυλάσσεται.

Σόνια μου, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, ὅταν ἡ κόρη ἔπαυσε νὰ ὁμιλῇ, διότι οἱ λυγμοὶ τὴν ἔπνιγαν καὶ δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἐξακολουθήσῃ: Σόνια μου! χρήματα ἐγὼ δὲν ἔχω: Ἀλλὰ θὰ εὕρω ὅσα χρειασθοῦν, ὅσα θελήσῃς. Ἀρκεῖ νὰ μὲ συγχωρήσῃς, ἀρκεῖ νὰ μοῦ ὑποσχεθῇς ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃς. Διότι τώρα δὲν ἠμπορῶ πλέον νὰ ζήσω χωρὶς ἐσέ. Τί θὰ γείνω ἐγὼ τώρα, μέσα εἰς τὸ σπῖτι αὐτό, τὸ ὁποῖον σὺ ἐφώτισες, σὺ μετέβαλες εἰς παράδεισον ἀπὸ κόλασιν ὅπου ἦτο πρίν Σόνια, πίστευσέ μου, δὲν λέγω ψέμματα. Δὲν λέγω ὑπερβολήν. Ἴσως ἡ μεταβολὴ αὐτὴ σοῦ φαίνεται πκράδοξος, ὅπως φαίνεται καὶ εἰς ἐμὲ τὸν ἴδιον, ἀλλὰ σοῦ ὁρκίζομαι ὅτι εἶναι ἔτσι. Ἡ ἀγάπη σου μὲ ἔκαμε καλὸν μὲ ὅλους. Ἡ ἀγάπη σου μὲ ἐσυνέτισε, μὲ ἐξηυγένισε, μοῦ ἐπανέδωκε τὸ αἴσθημα τῆς τιμῆς, τῆς δικαιοσύνης, διὰ τὰ ὁποῖα ἐγελοῦσα πρίν.

Ἡ Σόνια ἤκουε καὶ ἐπίστευε πραγματικῶς. Ἠσθάνετο ὅτι ὁ Sachas δὲν ἔλεγε ψεύματα· ἄλλως πολλάκις ἡ Ἑλένη τῆς εἶχεν ὁμιλήσει διὰ τὴν μεταβολὴν αὐτὴν τοῦ ἀνδρός της, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ὅπου ἐκείνη εἶχεν ἐμφανισθῆ εἰς τὴν ζωήν των.

Σὲ πιστεύω, Sacha, καὶ θὰ κάμω ὅ,τι ἠμπορῶ διὰ νὰ ἐπιστρέψω, εἶπε τέλος καὶ ἐπῆγε πρὸς τὴν θύραν, σκεφθεῖσα ὅτι ἡ Ἑλένη θὰ εἶχεν ὁπωσδήποτε παραξευνεθῆ διὰ τὸ κλείσιμον αὐτὸ τῶν θυρῶν καὶ τὴν μυστηριώδη κάπως συνέντευξιν τοῦ ἀνδρός της μετὰ τῆς ἐξαδέλφης του.

Ἀλλ' ὅταν ἄνοιξεν, εἶδε τὴν ἀντικρυνὴν θύραν τῆς τραπεζαρίας νὰ κλείεται μὲ προσοχήν, ἐνῷ ὀπίσω ἀκριβῶς ἠκούσθη ἕνας γδοῦπος, ὡς σώματος, τὸ ὁποῖον ἔπιπτεν, ἐπάνω εἰς τὰ χαλιά. Ἡ Σόνια ἔτρεξεν εἰς τὴν τραπεζαρίαν ἔντρομος, μὲ τὴν προαίσθησιν δυστυχήματος, τὸ ὁποῖον εἶχε συμβῆ. Ὁ Ἀλέκος τὴν ἠκολούθησεν ταραγμένος καὶ αὐτός. Ὀπίσω ἀπὸ τὴν θύραν τῆς τραπεζαρίας ἡ Ἑλένη ἦτο ξαπλωμένη, χλωμή, ἀναίσθητος. Οἱ δύο νέοι ἔσκυψαν ἐπάνω της, καὶ συγχρόνως ἔθεσαν τὸ χέρι εἰς τὴν καρδιά της. Εἶναι λιποθυμημένη, μὴ φοβεῖσαι, εἶπε ἁπλῶς ὁ Ἀλέκος, ἐνῷ ἡ Σόνια τρέμουσα ὅλη ἄνοιγε ἕνα μπουκάλι Κολώνιας τὸ ὁποῖον ἔτρεξε καὶ ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ παρακείμενον δωμάτιον καὶ τὸ ἐπλησίαζεν εἰς τὴν μύτην τῆς νέας γυναικός. Νερά, ξύδια, ἅλατα ἀγγλικά, ὅ,τι εὑρίσκετο εἰς τὸ τραπέζι τῆς τουαλέτας καὶ εἰς τὸν νιπτῆρα τοῦ δωματίου εἶχαν τεθῆ εἰς ἐνέργειαν.

Ὁ Ἀλέκος ἐν τῷ μεταξὺ ἔκλεισε τὰς θύρας ἀπὸ μέσα, διὰ νὰ μὴν ἀντιληφθοῦν τίποτε αἱ ὑπηρέτριαι! Ἡ Ἑλένη προσεβάλλετο συχνὰ ἄλλοτε ἀπὸ τὰς λιποθυμίας αὐτάς, συνήθως μετὰ σκηνήν, ἡ ὁποία συνέβαινε μεταξύ των, καὶ ὁ σύζυγός της δὲν ἀγαποῦσε νὰ βλέπῃ τὴν γραῖαν ὑπηρέτριαν νὰ περιφέρεται εἰς τὸ μέσον καὶ νὰ μουρμουρίζῃ, φυσικά, ἐναντίον του, κατὰ τὰς τοιαύτας στιγμάς.

Ἡ Ἑλένη ἐν τῷ μεταξὺ ἤνοιξε τὰ μάτια καὶ τὸ βλέμμα της συνήντησε τὸ τῆς Σόνιας, ἡ ὁποία ἐφαίνετο ὅτι ὑπέφερε περισσότερον ἀκόμη καὶ ἀπὸ αὐτήν. Κατέβαλλε μεγάλην προσπάθειαν διὰ νὰ τῆς μειδιάσῃ καὶ ἐψιθύρισε μὲ χαμηλὴν φωνήν: δὲν εἶναι τίποτε! μία ζάλη, ἡ ὁποία ἐπέρασεν ἐντελῶς.

Ὁ Ἀλέκος ἐπλησίασεν, ἐπῆρε τὴν γυναῖκά του εἰς τὴν ἀγκάλην του καὶ τὴν μετέφερεν εἰς τὸ κρεββάτι της. Ἐφαίνετο τρομερὰ λυπημένος· ἐξήτασε τὸν σφυγμόν της, τῆς ἔδωκεν ἕνα ποτήρι νερό, εἰς τὸ ὁποῖον ἔρριψε σταγόνας αἰθέρος καὶ ἔπειτα ἐκάθισε κοντά της, ἐπῆρε τὰ χέριά της μέσα εἰς τὰ ἰδικά του καὶ τὴν ἠρώτησε σιγά, σιγά, μὲ φωνὴν γλυκεῖαν, πῶς τῆς ἦλθεν ἡ ζάλη αὐτή.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Πασχαλινὴ κουλουράκια, — 4 αὐγά, ἕνα ποτῆρι βούτυρο, 2 ποτήρια ζάχαρη ψιλή, ἕνα ποτῆρι γάλα, μία κουταλιὰ τῆς σούπας carbonata amoniaca (ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο τὴν φλοῦδα ἑνὸς λεμονιοῦ ξυσμένη καὶ ὅσο ἀλεῦρι πάρουν Δουλεύετε καλὰ μέσα εἰς λεκάνην τὰ τέσσαρα αὐγὰ μὲ τὴν ζάχαριν ἔπειτα ρίχνετε λίγο ἀλεῦρι ἕως νὰ γίνῃ χηλὸς ἔπειτα ρίχνετε τὸ γάλα, τὸ βούτυρο καὶ τὴν carbonata amoniaca, τὴν ὁποίαν ἀνακατέβετε μὲ ἀρκετὸν ἀλεῦρι καὶ ἔπειτα ἀρχίζετε καὶ ζυμόνετε ρίχνοντας λίγο λίγο ἀλεῦρι, τὸ περισσότερον ποῦ θὰ πάρουν θὰ εἶνε μία ὀκά, καὶ ἅμα ἡ ζύμη γίνῃ ὄχι πολὺ ξερή, τόσο ὅσο νὰ πλάθεται, τὰ κάνετε ὅτι σχήματα θέλετε ἀλείφετε τὸ τεψὶ μὲ βούτυρο τὰ τοποθετεῖτε κτυπᾶτε ἕνα κρόκον αὐγὸ τὰ ἀλείφετε γιὰ νὰ κάνουν χρῶμα καὶ τὰ στέλλετε εἰς τὸν φοῦρνον.

Κυρία ὕπανδρος πτυχιοῦχος τῆς Ἑλληνικῆς καὶ κάτοχος τελείως τῆς Ἀγγλικῆς ζητεῖ ἢ παραδόσεις ἢ οἰκίαν εἰς ἣν νὰ διδάσκῃ καὶ τὰς δύω γλώσσας, ἀντὶ κατοικίας, τροφῆς, παραχωρουμένων αὐτῇ ἐλευθέρων ὡρῶν δι' ἐξωτερικὰ μαθήματα. Ἡ ἐν λόγῳ κυρία δέχεται θέσιν καὶ εἰς ἐπαρχίαν ἢ εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

ΚΑΠΕΛΛΑ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΚΑ ΕΝΔΥΜΑΤΑ

Ὁδὸς Αἰόλου ἀρ. 140

Τὸ ἐργοστάσιον τοῦ γνωστοῦ τῆς πόλεώς μας πιλοποιοῦ κ. Δ. Βασιλείου ἔχει τὴν ἐπὶ πάντων τῶν ἄλλων ὑπεροχὴν εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν ψαθίνων καπέλλων διὰ μικροὺς καὶ μεγάλους τῶν δύω φύλων. Βιομήχανος εἰς μεγάλην γραμμήν, πωλεῖ τὰ καπέλλα του εἰς τὸ ἥμισυ τῶν τιμῶν τῶν μεταπωλητῶν μεγάλων ἐμπορων. οἱ ὁποῖοι τὰ προμηθεύονται ἀπὸ τὰ ἐργοστάσιά του Ὁ ἴδιος πωλεῖ καὶ κοστούμια ἕτοιμα παιδιῶν πάσης ἡλικίας εἰς τιμὰς ἐπίσης ἀσυναγωνίστους.

ΤΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΣΑΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΥΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΑΡΙΘ 3

Ο κ ΠΛΥΤΑΣ

Ὁ κ. Πλύτας πρώην ἀρχιεργάτης τοῦ Τσάμη καὶ κατασκευαστὴς θαυμασίων διὰ τὴν κομψότητα καί στερεότητά των ὑποδημάτων δια κυρίας, κυρίους καὶ παιδια δὲν προφθάνει νὰ δέχεται παραγγελίας διὰ τὸ λογικὸν τῶν τιμῶν του καὶ τὴν τελείαν καὶ εὐσυνείδητον ἐργασίαν του. Εἶναι ὁ μόνος ἐπικίνδυνος ἀνταγωνιστὴς τοῦ Τσάμη, ὁ ὁποῖος ἀριθμεῖ ἤδη εἰς τὴν πελατείαν του ὀνόματα Ἀθηναϊκά, τὰ ὁποῖα δίδουν τὸν τόνον τῆς κομψότητος καὶ τοῦ συρμοῦ.